

JAN HUS

LISTY Z KOSTNICE

JAN HUS

LISTY Z KOSTNICE

DO SOUČASNÉ ČEŠTINY PŘEVEDL
ALEXANDR FLEK

BIBLION • 2015

Není-li uvedeno jinak, všechny biblické citace
jsou z *Bible, překladu 21. století*
© 2009–2015 BIBLION
www.bible21.cz

Jan Hus: *Listy z Kostnice*
Jazyková úprava: Alexandr Flek
Ilustrations: Ulrich von Richental, *Chronik des Konstanzer
Konzils*. Augsburg, 1483.
© 2015 BIBLION

Všechna práva vyhrazena.

ISBN 978-80-87282-22-9

OBSAH

Jan Hus a jeho listy z Kostnice	ix
Předmluva vydavatele.	xvii
I. Z cesty do Kostnice	1
II. Z pobytu v Kostnici.	13
III. Z vězení v klášteře u dominikánů	25
IV. Z vězení na tvrzi Gottlieben	57
V. Z vězení v klášteře u bosáků	63
Poznámky a vysvětlivky	139

JAN HUS A JEHO LISTY Z KOSTNICE

Evropský reformátor

Nové vydání Husových listů z Kostnice zprostředkuje současnému čtenáři myšlení významného českého kněze, kazatele, teologa a myslitele, který se stal symbolem zápasu svědomí jednotlivce s mocenskou elitou. Jakkoli nelze středověké pojetí „já“ (tedy i pojetí svědomí) ztotožňovat s naším moderním pojetím, lze říci, že Jan Hus byl nejen mučedníkem víry, ale také prvním opravdovým „vězněm svědomí“, ano, jak prohlásil v roce 1999 papež Jan Pavel II., skutečným reformátorem církve. Nikoli tedy jen mužem usilujícím o reformu, ale reformátorem, který svým vystoupením předznamenal zásadní vystoupení Martina Luthera či Jana Kalvína.

Nezapomeňme, že v Husově době byl jakýkoli kritický hlas proti stávající nauce církve (např. anglický reformátor John Wyclif) nemilosrdně potírán. Nezapomeňme, že docházelo k absurdním teologickým excesům, takže byli např. kněží vnímáni jako významnější než Panna Maria, protože údajně tvořili tělo Kristovo každou neděli u oltáře, zatímco Panna Maria utvořila

Pána Krista jen jednou! Nezapomeňme, že Hus ne-
byl odsouzen za kritiku mravního neřádstva v církvi.
Za co tedy?

Důvody jeho upálení

Během Kostnického koncilu, který se ve věci Husově stal vpravdě inkvizičním tribunálem, ani jednou nezazněla výtky, že by se Jan Hus provinil proti dobrým kněžským mravům. Nepil, nežil se ženou ani s mužem, nebral od chudých kněžské poplatky, neholdoval hazardním hrám. Proto musel být odsouzen na základě nespravedlivého obvinění z údajných teologických bludů.

Co mu tedy vyčítali? Podle jeho soudců (např. kardinála Pierra d'Ailly, rektora pařížské univerzity Jeana Gersona či bývalého přítele, univerzitního mistra Štěpána Pálče) šlo o jeho vadné pojetí církve, magisteria či svátosti eucharistie. Hus podle svých soudců vytvořil nauku o „supercírkvi“ vyvolených, kam patřil jen on a jeho mravně žijící stoupenci. Ostatní, zejména ti, kdo zůstávají ve smrtelném hříchu, jsou určeni k zatracení. Podle této logiky byl Hus dokonce obviněn z toho, že se prý coby vůdce svedených cítil být „čtvrtou osobou svaté Trojice“.

Podle obžaloby český reformátor také následoval Johna Wycliffa v názoru, že kněz ve smrtelném hříchu neslouží mši svatou. A vlastně prý ani panovník ve smrtelném hříchu není panovníkem a není nutno jej poslouchat. Marně Jan Hus volá: *Non teneo, non tenui!* („To netvrdím a netvrdil jsem!“)

Také mu vyčetli, že spolu Wycliffem popřel dobové pojetí eucharistie, neboť prý místo naprosté proměny vnitřní podstaty chleba a vína v tělo a krev Páně učil pouhé „přítomné pospolitosti“ Kristova těla a krve, které „bratrsky“ přistupují k podstatě chleba a vína.

Ano, vytykali mu i neposlušnost, pýchu, rouhání a zatvrzelost. Ale pravým důvodem k Husovu odsouzení a upálení bylo jeho teologické přesvědčení.

Listy z vězení

Jaké jsou leitmotivy těchto vězeňských dopisů z Kostnice? Hus se dovolává Ježíše Krista, který zná jeho *upřímné úmysly* (str. 120). Dovolává se svých slov zaměřených proti *lakotě kněžší* a burcuje k *čistotě*, např. když píše svému žákovi Martinovi, aby *nebudoval dům a neměl mladou kuchařku* (str. 4) a aby se *nedal polapit nástrahami smilstva*, zvláště při poskytování zpovědi

ženám (str. 81). V jiném listu varuje jistého kněze, aby netvrdil *věci nejisté a pochybné* a aby žil *zbožně a svatě* (str. 15). Všechny kněze pak vyzývá, aby *milovali a chválili dobré mravy* (str. 74), a své přátele nabádá, aby žili, *jak velí zákon Boží* (str. 78).

Hus odmítá *křivá svědectví* proti sobě učiněná (str. 6). Opakovaně si stěžuje na své nesmiřitelné odpůrce, papežského prokurátora Michala de Causis, původem z českého Německého Brodu (str. 17), i na někdejšího univerzitního kolegu a blízkého přítele Štěpána z Pálče, který se obrátil proti němu (str. 28, 34). Upozorňuje, že články obžaloby, vyňaté z jeho spisu O církvi, jsou *lživě rozšířené a zkrácené* (str. 35). Stěžuje si na lživý překlad svého dopisu na rozloučenou, který nepřátelé zachytili a v jeho neprospěch překroutili (str. 37). Naznačuje, že po něm dokonce chtěli úplatek 2000 dukátů, jen proto, aby se mu dostalo veřejného slyšení (str. 39).

Ještě mnohé mistr Jan Hus píše v listech, které nyní otevíráte. Dovede horlit pro dodržování *Božího zákona* a odporování *Antikristu* (str. 22), zároveň ale umí i vtipkovat a činit si laskavý posměch ze svého jména, když v dopise Janovi z Chlumu píše: *Pamatujte na husu, přátele moji* (str. 27). Jinde pak veršuje: *Z hnusného vězení*

může Pán vysvobodit i husu, ač jej kdys neušetřila bříšného svého trusu (str. 51).

Ještě v lednu 1415 Hus doufá v *možnost veřejného slyšení* (str. 32). Odmítá ale uznat *bludnost článků*, které zastával, ba odmítá i odvolat ty, jež mu *byly připsány křivými svědky* (str. 94). Zavrhuje i radu *jednoho Angličana* i dalších koncilních teologů, že by měl odpřisáhnout jakoukoli tezi (byť lživou), kterou mu koncil předloží (str. 98, 112). Totéž mu radil i někdejší přítel Páleč (str. 101). Hus však doufá v Boha, který je jeho *útočiště a ochránce* (str. 110). V jeho jménu nechce a nemůže žádný článek odvolat, *leda, že by jejich nepravdivost prokázalo Písmo* (str. 116, 119). Nečiní tak ovšem z pýchy a svéhlavosti, ale obavy, *aby neurazil Boha a nedopustil se křivé přisady* – a *aby neurazil pravdu* (str. 130).

A tak se čím dál jasněji naplňuje Husovo poznání, a to tvrdé, kruté a trpké, že jeho osud jakožto pravého křesťana musí zcela logicky, po vzoru Ježíše Krista, skončit mučednickou smrtí: *On trpěl za nás bříšné – proč bychom tedy netrpěli my?* (str. 7). Tento úděl stále zřetelněji přijímá a vyznává, že je pro Krista ochoten nechat *své tělo strávit ohněm* (str. 72). Necelé tři týdny před smrtí píše přátelům v Kostnici: *Nyní mi zbývá buď odvolat,*

odpřísábnout a podstoupit nevidané pokání, anebo se nechat upálit (str. 84). Nakonec už očekává bezprostředně nadcházející *strašnou smrt* (str. 120). A proč by neměl? *Vždyť bylo by tedy divné, kdyby nyní netrpěl ten, kdo se silně staví proti zkaženosti, a zvláště proti té kněžské, která je nedotknutelná* (str. 123).

Týden před smrtí už mistr Jan jakoby vyhlížel nebeskou vlast, kde Kristovi věrní *už zpívají ve sborech andělských, už spatřují nádheru svého Krále, už se netrápí žádnou těžkostí, ale jsou naplněni nevýslovnou radostí* (str. 127). V posledním listu, psaném *v očekávání rozsudku smrti*, se loučí s přáteli a oslovuje všechny čtenáře svou poslední výzvou (str. 136):

A všechny prosím, abyste vytrvale stáli v Boží pravdě.

Smysl Husovy oběti

Jan Hus zemřel v průběhu zasedání Kostnického koncilu, který – jaký to paradox – byl koncilem skutečně novátorským. Jeho hlavním cílem byla totiž náprava církevních poměrů. Nepochybně se o tuto nápravu většina shromážděných otců snažila. Jan Hus, český teolog, stoupenec Václava IV., bratra Zikmunda Lucemburského, jednoho ze svolavatelů koncilu, stal se po útěku

papeže Jana XXIII. vítaným soustem, na kterém si koncil hodlal dokázat svoji moc, svoji sílu i svoje právo soudit ve věcech víry a mravů těžké kacíře i bez přítomnosti papeže. Je jedním z velkých paradoxů dějin, že tento reformní koncil odsoudil horlivého křesťana a reformátora, který toužil z církve odstranit nemravnost.

Mistr Jan Hus se jako Kristův svědek postavil za pravdu Písma a proti zkaženosti duchovních. Zaplatil cenu nejvyšší, ztratil pozemský život jako jeho učitel a Pán, Ježíš Kristus. Upřímně řečeno, nemohl jinak. I o tom svědčí Husovy Listy z Kostnice, které nyní budete číst.

ThDr. Martin Chadima, Th.D.

PŘEDMLUVA VYDAVATELE

Knížka, kterou právě otevíráte, vznikla z touhy nechat v rámci připomínek 600. husovského výročí zaznít hlas samotného Jana Husa – hlas teologa, křesťana, ale především nesmírně silného, upřímného a inspirujícího člověka. Jinými slovy, měli jsme za to, že namísto interpretací, dezinterpretací a reinterpretací jeho odkazu bude užitečné nechat Husa mluvit sama za sebe.

Není to tedy další knížka o Janu Husovi. Je to sbírka jeho vlastních, velice osobních textů. Není to primárně kniha teologická, historická, ani populárně naučná. Je to niterné svědectví člověka, který věděl, pro co žije a pro co mu stojí za to i zemřít. A který měl neodolitelnou potřebu své přesvědčení sdílet se svými blízkými i vzdálenými – s přáteli, ba i nepřáteli.

Ač je to k nevíře, přes množství studií o jeho životě a díle nepatří Jan Hus k u nás příliš vydávaným autorům. Kromě již desítky let průběžně publikované kritické edice jeho sebraných spisů (*Magistri Iohannis Hus Opera Omnia*), dostupné vesměs jen akademickým badatelům, můžeme dnes Husovy texty najít většinou jen

v antikvariátech. Pokud je mi známo, od roku 1989 vyšla knižně jen *Dcerka*.

Husova korespondence přitom byla v minulosti velmi populární a v minulém století vyšla hned několikrát. V našem současném vydání jsme tak mohli čerpat z edicí Bohumila Mareše (1911), Václava Flajšhanse (1915) a především Bohumila Ryby (1949). Základním pramenem nám pak bylo souborné kritické vydání Husovy korespondence uspořádané Václavem Novotným (1920).

Hus jako středověký učenec psal povětšinou latinsky a to platí až na několik výjimek i pro jeho listy. Výše uvedené publikace tedy tlumočily Husovu latinu do češtiny pro nás dnes již vlastně 70–100 let staré. Ty listy (nebo jednotlivé pasáže), které Hus napsal česky, bývaly uvedeny v původní, 600 let staré podobě, jen v nezbytné míře pravopisně upravené.

V našem vydání, určeném pro novodobého čtenáře, většinou nezasvěceného do středověké češtiny, jsme se rozhodli pro současnou podobu našeho jazyka na počátku 21. století, a to nejen u překladu z latiny, ale rovněž u původních českých pasáží (které v textu vyznačujeme *kurzívou*). Čtenář tak na jedné straně přijde

o přímý kontakt s Husovou zvučnou jazykovou formou (např. *Bób odplata rač tvá býti, dada v ctnostech velmě týti*), zato však, jak doufáme, o to příměji zaslechne obsah Husova sdělení (zde: *Bůb at' je tvou odplatou, své ctnosti at' rozkvetou*).

Žádný překlad ani jazyková úprava nejsou dokonalé a jistě i v tomto našem pokusu bude řada míst, která by mohla zaznít lépe, přesněji či krásněji. Za to, že ve výsledném textu není takových nedokonalostí a chyb mnohem více, je třeba poděkovat nesmírně pohotové a pozorné kolegyni Lydii Marešové, Ph.D., která doslova v nelidském termínu provedla zevrubnou jazykovou redakci celé knihy.

Zvláštní dík pak patří Markétě Pytlíkové, Ph.D., z Ústavu pro jazyk český, která jakožto odbornice na starou češtinu celý upravený text ochotně přehlédla a navrhla celou řadu změn a zlepšení.

Kromě skvělého týmu nakladatelství Biblion a dalších přátel a kolegů, kteří se podíleli na vzniku této knížky, bych závěrem rád poděkoval prof. ThDr. Janu B. Láškovi, děkanovi Husitské teologické fakulty UK, za vřelé povzbuzení do začátku naší práce a zejména za jeho cenné rady ohledně pramenů a výchozích textů.

A nyní již nechme mluvit mistra Jana Husa. Kéž nás i přes oněch šest staletí osloví a inspiruje nás, třeba k tomu, abychom se alespoň občas řídili jeho oblíbeným heslem:

„Co jsi, cos byl a co budeš, o tom vždy přemýšlej.“

Alexandr Flek, B.A., M.Th.

**Z cesty
do Kostnice**

Začátkem října 1414 je Hus rozhodnut hájit svou víru před koncilem v Kostnici. Ještě v Čechách před odjezdem píše svému nejbližšímu žáku Martinovi list, který lze označit za jeho osobní závěť, a také list na rozloučenou všem českým přátelům.

Dne 11. října se Hus s ochranným doprovodem pánů Václava z Dubé a Jana z Chlumu vydává na více než třítydenní cestu do Kostnice. Cestou se setkává s vřelým přijetím, v projížděných městech diskutuje s teology a šíří své prohlášení v latinském a německém znění. Ze zastávky v Norimberku pak přátelům v Čechách píše o zdárném průběhu své cesty.

Mistru Martinovi z Volyně

(začátkem října 1414)

Prosím, abys tento list neotvíral, dokud se nedozvíš, že jsem mrtev.

Mistře Martine,¹ nejdražší bratře v Kristu!

Napomínám tě v Pánu, aby ses bál Boha, zachovával jeho příkázání, vyhýbal se společnosti žen a byl opatrný, když posloucháš ženskou zповěď, aby tě skrze ženské pokrytectví nepodvedl Satan. Jak říká Augustin: „Nevěř pobožným. Čím je pobožnější, tím je chlípnější, a pod rouškou zbožnosti se v útrobach skrývá chtíč.“² Chraň se tedy, abys nepřišel o nenahraditelné panictví, které, doufám, zachováváš.

Pamatuj, že jsem tě od mládí učil sloužit Kristu Ježíši – a jak rád bych tě jednoho dne naučil vše, co vím, kdybych jen býval mohl! Víš také, že jsem odsuzoval lakotu a nezřízený život duchovních. Právě kvůli tomu z milosti Boží trpím pronásledování, které se proti mně brzy dovrší; nebojím se však být hanoben pro jméno Ježíše Krista.

Prosím tě také z celého srdce, abys nedychtil po majetku. Budeš-li povolán ke správě farnosti, starej se o čest

Boží, o spásu duší a o práci, ne o chov prasat nebo správu pozemků. A staneš-li se farářem, dej si pozor, abys neměl mladou kuchařku, abys nebudoval spíše dům než duši. Hleď, abys byl stavitelem duchovního stánku, pomáhal chudým a žil v pokoře – a abys neprojídal majetek hodováním.

Bojím se také, že pokud nenapravíš svůj život a nezřekneš se krásných a nadbytečných šatů, budeš přísně pokárán od Pána – stejně jako budu pokárán i já nešťastník, který jsem se takovými věcmi zabýval, když jsem se nechal svést špatnými zvyky lidí a jejich pochvalami, zasažen duchem pýchy proti Bohu.

A protože už od mládí výborně znáš mé kázání i veřejné vystupování, není třeba, abych ti psal něco dalšího. Prosím tě ale pro milosrdenství Ježíše Krista, abys mě nenásledoval v žádné lehkomyšlnosti, kterou jsi na mně mohl vidět. Víš, že předtím, než jsem se stal knězem, jsem – ach běda! – rád a často hrával šachy, mařil tím čas a mnohokrát jsem tou hrou nešťastně popouzel k hněvu jiné i sebe. Proto i pro jiné nesčíslné viny, jichž jsem se dopustil, se odevzdávám tvým prosbám k nejmilostivějšímu Pánu, aby mi odpustil, aby ráčil řídit můj život a po překonání nástrah nynějšího věku – těla, světa

a ďábla – aby mě nakonec v soudný den usídlil v nebeské vlasti.

Buď zdráv v Kristu Ježíši spolu se všemi, kteří zachovávají jeho zákon.

Mou šedou suknicí si můžeš nechat na památku. Myslím ale, že se ti šedivá barva oškliví; dej ji tedy, komu uznáš za vhodné. Bílou suknicí dej Faráři,³ mému žáku. Jirímu (Jiríkovi) dej také kopu grošů⁴ nebo i tu šedou suknicí, protože mi věrně sloužil.

Českým přátelům na rozloučenou

(začátkem října 1414)

Mistr Jan Hus, v naději kněz a služebník Pána Ježíše Krista, všem věrným a milým bratrům a sestrám v Pánu Ježíši, kteří skrze mě slyšeli a přijali Boží slovo: milost vám a pokoj od Boha, Otce našeho, i od Ducha svatého, abyste zůstávali v jeho pravdě bez poskvrny.

Věrní a milí přátelé!

Víte, že jsem mezi vámi dlouho a věrně pracoval, když jsem vám kázal slovo Boží beze všeho kacířství a bludů. Také víte, že mojí toubou bylo, je a až smrti bude vaše spasení. Chtěl jsem vám ještě předtím, než odjedu na koncil do Kostnice, kázat a zejména vám oznámit křivá svědectví i svědky, kteří proti mně svědčili. Všechny je mám zapsané i s jejich svědectvími a dozvíte se o nich, abyste se nelekali, pokud mě potupí nebo odsoudí k smrti za nějaké kacířství, jehož jsem se měl dopustit; a také abyste beze strachu a bez kolísání stáli v pravdě, kterou vám Pán Bůh dal poznat skrze věrné kazatele i skrze mě ubohého; a za třetí proto, abyste se uměli vyhybat lstivým a pokryteckým kazatelům.

I bez glejtu¹ jsem se již vypravil na cestu mezi velmi veliké a velmi mnohé nepřátele, z nichž nejhorší jsou nepřátelé

domáci, jak se sami dozvíte a přesvědčíte po skončení koncilu. Bude jich mnohem více, než bylo proti našemu milosrdnému Vykupiteli: biskupů, mistrů, řeholníků i světských knížat.

Důvěřuji však svému milostivému, moudrému a mocnému Spasiteli, že mi skrze své zaslíbení a vaši věrnou modlitbu dá moudrost a statečnost Ducha svatého, abych vytrval a nedal se od nich odvrátit na špatnou stranu, i kdyby mi dal trpět pokušení, urážky, vězení nebo smrt. Vždyť i on sám trpěl a své nejmilejší služebníky požádal o totéž a dal nám příklad, abychom pro něj a pro svou spásu byli ochotni trpět.² On Bůh a my jeho stvoření, on Pán a my služebníci, on král všeho světa a my človíčkové ubozí, on bez hříchu a my hříšní, on nic nepotřebující a my potřební. On trpěl za nás hříšné – proč bychom netrpěli také my? Vždyť naše utrpení v milosti znamená naše očistění od hříchů a zbavení od věčných muk. Jeho věrný služebník jistě nemůže utrpět újmu, když s jeho pomocí vytrvá.

Milí bratři a milé sestry, modlete se proto snažně, aby mi daroval vytrvalost a ochránil mě od poskvrnění. A má-li k jeho chvále a k našemu prospěchu posloužit má smrt, ať mi ji dá podstoupit bez velkého strachu. Pokud je pro nás lepší a prospěšnější, aby mě vám zase navrátil, i v tom ať mě vede bez poskvrny, abychom se v jeho zákoně ještě spolu poučili,

abychom Antikristovy sítě ještě potrbali a budoucím bratrům dobrý příklad zanechali.

V Praze mě už možná před smrtí nespátříte. Pokud mě mocný Bůh laskavě vrátí k vám, setkáme se o to radostněji – a co teprve, až se spolu sbledáme v nebeské radosti!

Milosrdný Bůh – který svým dětem dává ryzí pokoj zde i po smrti a který nám vzbudil z mrtvých velikého Pastýře, jehož prolitá krev je věčným svědectvím naší spásy – on sám kéž vás uzpůsobí ke všemu dobrému, abyste ve svornosti a bez roztržek plnili jeho vůli, abyste pokojně a ctnostně došli věčného pokoje skrze našeho Pána Ježíše Krista, jenž je věčný Bůh a pravý člověk narozený z Panny Marie. Jemu náleží chvála nyní i navěky se všemi vyvolenými, s nimiž, vytrváme-li zde v pravdě, budeme přebývat v nebeské radosti. Amen.

Prohlášení cestou na koncil

(říjen 1414)

Mistr Jan Hus se právě ubírá do Kostnice, aby ukázal víru, kterou dosud zastával, nadále zastává, a dá-li Pán Ježíš Kristus, bude ji zastávat až do smrti.

Ještě před svým odchodem oznámil vyhláškami a listy po celém Českém království, že se chce zodpovídat ze své víry a učinit zadost kterémukoli žalobci ve všeobecném shromáždění na dvoře arcibiskupa pražského. Stejně tak i v tomto slavném říšském městě oznamuje: chce-li mu někdo přičítat nějaký blud nebo kacířství, ať se vypraví na koncil, protože on, mistr Jan Hus, je na tomto koncilu připraven zodpovídat se ze své víry před kterýmkoli odpůrcem.¹

Přátelům v Čechách

(24. října 1414)

Pozdravení od Krista Ježíše.

Vězte, že jsem nikdy necestoval zahalen kápí, ale zjevně, s odkrytou tváří. Když jsem opustil Čechy a dorazil nejprve do města Bärnau, ještě před mým příchodem mne tam očekával farář se svými kaplany. Když jsem vkročil do světnice, hned mi nalil velký džbán vína a spolu se svými druhy přijímal všechno mé učení a prohlásil, že byl vždy mým přítelem.

Potom v Neustadtu mne všichni Němci velmi rádi viděli. Cestou přes Weiden nám mnoho lidí vyjadřovalo obdiv. A když jsme dorazili do Sulzbachu, šli jsme tam do hostince, kde zasedal tamní soud, *lantricht*. Tam jsem v síni před konšely a staršími města řekl: „Hle, já jsem mistr Jan Hus, o kterém jste, myslím, slyšeli mnoho zlého. Ptejte se mne tedy.“ A když jsme probrali mnoho věcí, velmi příznivě všechno přijali. Pak jsme pokračovali přes Hirschau, kde nás opět velmi vřele přijali, a dále přes Hersbruck, načež jsme přenocovali ve městě Lauf. Tam za námi se svými kaplany přišel farář, velký znalec práva, a když jsem s ním rozmlouval, také on vše přijal příznivě.

Takto jsme tedy dorazili do Norimberku. Náš příchod tam rozhlásili kupci, kteří nás předešli, a tak lidé stáli v ulicích, prohlíželi si nás a vyptávali se, který z nás je mistr Hus. Před jídlem mi poslal list mistr Jan Helvel, farář u sv. Vavřince; psal mi, že si se mnou už dávno přál promluvit. Odepsal jsem mu na témže listu, ať přijde, a tak přišel. Když jsem se pak už chystal jít vyvěsit prohlášení, které jsem předtím napsal,¹ vtom pro mě poslal pan Václav,² že se sešli měšťané a mistři a chtějí mne vidět a mluvit se mnou. Ihned jsem tedy vstal od stolu a šel za nimi. Mistři mi vzkázali, abychom rozmlouvali v soukromí, ale na to jsem jim řekl: „Já kážu veřejně. Chci, aby mohl poslouchat každý, kdo bude chtít.“ A tak jsme hned od té chvíle rozmlouvali před konšely a měšťany až do soumraku.

Byl tam také nějaký kartuziánský učenec, který mi vášnivě odporoval. A všiml jsem si, že mistru Albertovi,³ faráři od sv. Sebalda, se nelíbilo, že měšťané přitakali mým názorům. Nakonec ale byli všichni mistři a měšťané spokojeni.

Vězte také, že jsem si dosud nevšiml žádného nepřátelství. V každém hostinci nechávám na rozloučenou Desatero přikázání⁴ a někde je přilepím na zeď kouskem

těsta. Všechny hospodyně i jejich muži mne přijímají velmi laskavě. Nikde také kvůli mně nevyhlašují zákaz bohoslužeb a všichni schvalují mé německé prohlášení.⁵ Poznávám tedy, že vůči mně nikde není větší nepřátelství než u obyvatel Českého království.

Co bych ještě napsal? Pan Václav a podobně pan Jan⁶ se mnou zacházejí velice laskavě a vlídně. Chovají se jako zvěstovatelé pravdy (přesněji řečeno obhájci pravdy) a s pomocí Páně se nám s nimi vše daří.

Král je v Porýní⁷ a pan Václav z Leštna se vydal za ním,⁸ zatímco my hned v noci vyrážíme do Kostnice, kam se už blíží papež Jan.⁹ Máme totiž za to, že by bylo zbytečné cestovat za králem snad 60 mil a pak se vracet do Kostnice.

Psáno v Norimberku v sobotu před svátkem Jedenácti tisíc panen.¹⁰

JAN HUS

LISTY Z KOSTNICE

Vybral, do současné češtiny převedl
a poznámkami opatřil
Alexandr Flek

Odborná spolupráce: Markéta Pytlíková
Jazyková redakce: Lydie Marešová
Obálka: Marek Moškoř

Ilustrace: Ulrich von Richental, *Chronik des Konstanzer Konzils*.
Augsburg, 1483.

Písmem Jannon Medium vysázel Luboš Kendra.
Vytiskly Tiskárny Havlíčkův Brod.

Vydal BIBLION
Thákurova 3
160 00 Praha 6

www.biblion.cz
info@biblion.cz

Vydání první, 2015

ISBN 978-80-87282-22-9